

PROLOG

HMP* Isle of Wight – Parkhurst
Clissold Road
Newport

Ljubavi moja,

Kad razmišljam o trenucima koji su mi pružili najveće zadovoljstvo: penjanje po neosvojivim liticama, promatranje mjeseca iznad oceana na božićno jutro, prvi put kad je moj pas ugledao snijeg – svi su blijedi u usporedbi s trenutkom u kojem sam pogledao u tvoje oči i otkrio da me voliš.

U ovom turobnom mjestu ti si poput duge. Tvoje boje sjaje, tjeraju sjene, brišu hladne, tvrde granice mog zatočeništva. Tvoje postojanje mijenja sve.

Kad sam došao ovamo, mislio sam da ne postoji okrutnija sudbina. Kako sam bio u krivu. Ove rešetke ne znače ništa. Biti razdvojen od tebe, živjeti svaki trenutak svakog dana bez tebe izvor je patnje koja će me slomiti.

Žudim za tobom.

Hamish

VLASNIŠTVO AVONSKE I SOMERSETSKE POLICIJE.
Ref. broj: 544/45.2 Hamish Wolfe.

* Her Majesty's Prison – zatvor Njezina Veličanstva ili Kraljevska kaznionica. (nap. prev.)

Kraljevska Kaznionica Isle of Wight - Parkhurst
Clissold Road
Newport

Maggie Rose

c/o Književna agencija Elklipsis

Bute Street

London WC3

Ponedjeljak, 2. studenog 2015.

Poštovana gđice Rose,

ja nisam ubojica.

Znam da će odvjetnik u vama reći: dokaze, trebam dokaze. Vjerujte mi, imam ih, i to mnoštvo. No zasad šaljem samo jednostavnu molbu vama, tragaču za istinom. Ja sam nevin čovjek. Molim vas, pomognite mi.

Sa štovanjem,

Hamish Wolfe

Anne Louise Moorcroft
Književna agencija Ellipsis
Bute Street
London WC3

g. Hamish Wolfe
c/o HMP Isle of Wight

18. studenog 2015.

Poštovani g. Wolfe

Re: Maggie Rose

Odgovor moje klijentice, nažalost, ostaje isti. Njezini tekući projekti posve će je zaokupljati u dogledno vrijeme i stoga ona još jedanput mora odbiti vašu molbu da se pozabavi vašim slučajem.

Zamolila me je da joj više ne prosljeđujem vaša pisma. Bilo bi bolje da nas više ne kontaktirate.

Sa štovanjem,

Anne Louise Moorcroft

1.

Na somersetskoj obali Bristolskog kanala, na jednakoj udaljenosti od Mineheada i Weston-super-Marea*, nalazi se velika odvodna cijev.

Nikome se ne sviđa.

Pocrnjela cijev, promjera četiri stope, odvodi višak oborinskih voda s obradive zemlje Mendip Hillsa do kanala, udaljenog sto metara od lukobrana. Za plime u njoj stenje i buči morska voda dok kamenje i naplavljeno drvlje zapanjujućom snagom udara u betonske zidove.

Izletnici, šetači pasa i ribiči ubrzaju korak kad prolaze pokraj ulaznog otvora. Četvrtasta čelična ograda drži ih podalje, no visoka građevina slična kavezu samo pojačava iluziju da se nešto prijeteće kreće ispod zemlje. I nitko ne voli smrdljive, uljaste kaplje koje pri svakom snažnijem valu izlijeću kroz mrežasti čelični poklopac. Organske tvari nakupljaju se i trule u njoj. Cijev zarobljava i sakuplja sve ono što je mračno i strašno u vezi s morem. Maggie Rose oduvijek je strašio taj odvod. Za nekoliko minuta će, obuzeta strahom, pomisliti da će umrijeti u njemu.

Dospjevši do obale, Maggie najčešće odabire stazu duž litice. No tog jutra smela ju je krpena lutka koja je odbačena ležala na

* Weston-super-Mare i Minehead, gradovi u grofoviji Somerset u jugozapadnoj Engleskoj, uz Bristolski kanal. (nap. prev.)

lukobranu. Sagnula se i podignula je, zbunjena jer djeca ne dolaze na ovu plažu. Nema pijeska u kojem bi se mogla igrati, a neugodno je hodati po velikim glatkim oblucima. Maggie ovdje nikad nije vidjela dijete, a ne bi to ni očekivala usred zime.

Ogledava se s lutkom u ruci, pogleda burno more pa podigne pogled prema galebovima koji visoko gore klize među oblacima koji tonu sve niže. Na pašnjaku iza sebe ugleda ovce, trome i nesretne u svojim promrzlim krznima.

Plaža je gotovo posve prazna. Ne vidi dijete. Samo dvoje ljudi koji su ga možda izgubili. U vodi do koljena, na mjestu gdje se prazni cijev, stoje mršava žena kratke svijetle kose i muškarac u ribičkom odijelu. Čini se da žena pokušava ući u cijev, no zaustavlja je lomeći valovi i ribič.

»Što se događa?« Maggie nije sigurna jesu li je čuli jer je vjetar sve jači i zaglušuje sve zvukove osim onih koje stvara on sâm. Još jedan val udara u par i muškarac pada.

More je ledeno hladno kad Maggie zakorači u nj. Opasno je hodati po uzburkanim oblucima, a ona kroz sivu, muljevitu vodu ne može vidjeti dno. Blago zadihana stiže do para dok se ribič posrćući podiže na noge.

»Ulazim«, kaže žena. »Sinu će se slomiti srce ako joj se nešto dogodi.«

Maggie pomisli na krpenu lutku uguranu u džep kaputa. Unučica? Šestogodišnje ili još mlađe dijete može stajati uspravno u cijevi, ono bi razmišljalo samo o pustolovini koju taj tajnoviti tunel pruža, nesvjesno opasnosti nadolazeće plime.

»Kad ste je posljednji put vidjeli?« Maggie mora vikati u ženino uho.

»Prije minutu, možda dvije.« Žena je gotovo izgubila glas od naprezanja pri vikanju. »Utrčala je unutra bježeći od valova.«

Barem nešto.

»Ne možete ući ovuda«, viknula je Maggie. »Za nekoliko minuta cijev će biti ispunjena vodom. Obje ćete se utopiti.«

Možda je previše optimistično govoriti o minutama. More se sve više diže, zapljuskuje Maggie po bedrima. Razina vode u cijevi rast će sa svakim novim valom sve dok djevojčica više ne bude imala kamo pobjeći.

»Možda je uspijemo izvući malo dalje odavde.« Maggie se okrene prema ribiču: »Možete li ostati ovdje u slučaju da je voda izbací?« Potom se obrati ženi: »Pođite sa mnom. Trebat će mi vaša pomoć.«

Držeći se za ruke, obje pođu natrag kroz vodu. Odjeća im je posve promočena i prije nego što stignu do obale. Nakon što su se s mukom popele na lukobran, više od dvadeset godina mlađa Maggie potrčala je naprijed. Svaki dan prolazi ovuda. Vidjela je kako se radnici odozgo spuštaju u cijev.

»Što je bilo?« žena je sustigla Maggie kad je ona došla do metalne ograde postavljene oko ulaznog otvora.

»Š-š-š!«

Obje žene osluškuju tutnjanje, sisanje i stenjanje ispod svojih nogu. Nešto prilično veliko pravi buku ispod njih.

»To što čujete su valovi.« Maggie pokaže kroz ogradu. »Kad plima dosegne vrhunac, voda štrca kroz rešetku na otvoru. To se trenutačno ne događa što znači da je cijev ispod nas još uvijek suha, barem neko vrijeme. Pomognite mi da se popnem.«

Na drugoj strani ograde Maggie se baci na trbuh i priljubi lice uz rešetku. »Halo! Čuješ li me? Dođi ovamo!«

»Daisy«, kaže žena dubokim promuklim glasom. »Njezino ime je Daisy.«

»Daisy!« zaurla Maggie još jedanput dok poteže rešetku. »Daisy, ako me čuješ, dođi ovamo.« Potegne još jedanput, no poklopac se ne pomakne.

»Može li vam ovo pomoći?« Stigao je ribič. Nešto joj pruža. »Ovo je Leatherman*. Pokušajte s jednim od ključeva.«

Uz zvuk bakinih glasnih jecaja, Maggie zgrabi višenamjenski alat i pronade ključ prikladne veličine. »Izdrži Daisy, stížemo.« Ugura ga u lokot i osjeti kako popušta.

* Leatherman je renomirani američki proizvođač višenamjenskih alata i noževa. (nap. prev.)

»Hajde, curo«, vikne ribič. »Ti to možeš.«

Lokot je otključan. Rešetka tresne na betonski pod, a Maggie pogleda u mrak ispod sebe. Prije nego što se uspije predomisлити, prebaci noge preko ruba i skoči. Šćućurena u tunelu, ne vidi ništa, ne čuje ništa osim zvuka vode koja se približava. Podupirući se o zidove zbog ravnoteže i savijenih leđa, krene prema naprijed uzvičući povike ohrabrenja.

»Daisy! Ne boj se. Samo kreni prema meni.«

Nakon desetak koraka voda u cijevi prekriva joj gležnjeve i sa svakim novim valom uspinje se sve više. Baka i ribič i dalje dozivaju dijete, to je dobro jer Maggie ovdje dolje više ne želi otvoriti usta. Napravi još desetak koraka. Voda joj je dosegнула koljena. Počela su je boljeti leđa, a mišići bedara neće moći još dugo podnijeti položaj njezina tijela.

»Daisy?«

Velik val je punom snagom pljusne u lice. Dijete je nestalo. Ovo je beznadno. Okrene se, a nadolazeći val je izbaci iz ravnoteže. Dok se posrćući diže na koljena, Maggie začuje grebanje iza sebe pa potisnuti vrisak i glasno disanje. Drhtavo tijelo privija se uz nju. Okrene se i ugleda užasnute oči koje je gledaju pa začuje očajničko i zahvalno cviljenje.

Daisy je pas.

Kasnije se može prekoravati zbog vlastite gluposti. Maggie zgrabi pseću ogrlicu prije nego što val uspije životinju odvući prema moru. Dok se val spušta, pas odskoči s Maggieina tijela i pobjegne u smjeru otvora.

Još jedan val, ovaj put veći. Maggie je na sekundu ispod površine, osjeća kako klizi duž betonskog dna cijevi. Ne postoji ništa u glatkoj, okrugloj cijevi za što bi se mogla uhvatiti. Još jedan val i ona opet klizne unatrag. Vrijeme između dva vala prekratko je kako bi se uspravila. Odvlače je sve dublje u tunel.

Nekoliko metara dalje Daisy laje jer ne uspijeva pobjeći na sigurno. Žena i ribič i dalje ih dozivaju. Jedva dolazeći do daha, Maggie nastavi puzati prema naprijed premda je previše hladno za kretanje.

Umrijet će spašavajući psa. Kako apsurdno.

Zatim pas skoči na nju, ona kroz jaknu osjeti njegove oštre pandže, iskoristio ju je kao stepenicu. Njegove pandže grebu po kamenu, a zatim je barem pas na sigurnom.

Maggie se uspravi, čvrsto se uhvati za rubove otvora i skoči. Pada na suho tlo pokraj iscrpljene Daisy. Sada je na sigurnom.

»Oh, dobra cura, pametna cura, bravo.«

Nije posve sigurna je li ženina pohvala upućena njoj ili stvaru koju je upravo spasila. Maggie rukom prijede preko slabina mokroga, drhtavog psa. Velike smeđe oči dražesnoga psećeg lica zure u nju. Bijelo, glatko tijelo prekriveno je crnim točkama. Daisy je dalmatiner.

»Hej, ljepotice.« Pogurnuvši psa ustranu, Maggie spusti poklopac prije nego što je val — onaj koji ih je obje mogao ubiti — jurnuo uz cijev. Čuje kako nešto metalno udara u rešetke te isti tren shvati što je to. Brza pretraga džepova to i potvrdi. Ostavila je ključeve auta u tunelu.

»Ja sam Sandra«, kaže žena dok pali automobil i maše ribiču.
»Začas ću vas odvesti kući.«

»Hvala.« Maggie u bočnom retrovizoru gleda kako se smanjuje njezin auto. Morat će se odvesti biciklom kako bi ga kupila. Ili nazvati taksi.

»Mislim da je odostraga još jedan pokrivač.«

Maggie već ima jedan pokrivač prebačen preko ramena i grijanje je na maksimumu, no ona se ne može prestati tresti. »Sigurni ste da možete ući u kuću? Ja vas mogu odvesti k nama, pripremiti vam kupku. Inače, ja sam Sandra.«

»Imam ključeve sakrivene u vrtu.« Maggie bi vožnju od dvije milje radije provela šutke.

»Mogu nazvati supruga, reći mu da pojača grijanje, da vam skuha toplu čokoladu. Vjerojatno ćete se utopiti u mojoj odjeći, no bit će topla i suha.«

»Hvala, no ostavila sam upaljeno grijanje.«

»Imate li i vi psa?« Sandra nije privlačna žena. Ima previše mršavo lice, gotovo nevidljive usne i previše istaknutu čeljust. Vjerojatno joj je hladno koliko i Maggie, koža joj je prekrivena mrljama, a vrh nosa žarkocrven. I ona mora otići kući.

»Da imam psa, bio bi sa mnom, zar ne?« Maggie se okrene kako bi pogledala dalmatinera, čvrsto usnulog na stražnjem sjedalu. Ispod glave viri komadić krpene lutke koju je kujica nanjušila i prisvojila i prije nego što su njih dvije preskočile ogradu. »Drago mi je što je Daisy dobro.«

Sandra se zaustavi uz rub ceste kako bi propustila drugi automobil. »Došla sam danas ovamo kako bih razgovarala s vama. Nisam vam željela smetati kod kuće pa sam odlučila čekati vas na plaži. Potom je trenutak prije nego što ste stigli Daisy pobjegla. Zamalo je sve pošlo po zlu.«

Maggie ukočeno gleda prema naprijed. »Cesta je prazna.«

»Jutros sam se odvezla onamo«, kaže Sandra i prije nego što je promijenila brzinu. »I jučer ujutro. Vidjela sam kako autom izlazite iz dvorišta. Pretpostavljala sam da ćete doći ovamo. I da ćete doći tijekom plime.«

Kako bi to pogodila, žena ju je sigurno pratila više od dva dana, vjerojatno ju je i prije slijedila ovamo.

»O čemu ste željeli razgovarati sa mnom?« Gotovo su stigle do glavne ceste. Ako bude potrebno, može nastaviti pješice.

»Pročitala sam sve vaše knjige.« Sandra diše s naporom kao da ne vozi auto seoskom cestom nego hoda ubrzanim korakom. »Netko mi je prije otprilike šest mjeseci poslao tri knjige. Netko s dobrim namjerama, nikad nisam otkrila tko. Ostale sam kupila sama.«

»Hvala.« Njezina kuća udaljena je deset do petnaest minuta vožnje. Trebat će joj više ako bude morala nastaviti pješice.

»Uživala sam u njima. Je li *uživala* prikladna riječ? Nisam sigurna. Bile su zanimljive. Uvjerljivi ste. Knjige su čitke. Nema previše tehničkih detalja. Ne pretjerujete s krvavim scenama i nasiljem.«

»Čitatelji obično odabiru krimice zbog nasilja«, kaže Maggie.

»Pišete li trenutačno novi roman?«

»Uvijek.«

»Pretpostavljam da smijete reći o čemu je? Mislim, o kome?«

»Smijem reći što god želim. No moja je odluka da ne govorim o nedovršenim djelima.«

»Vjerojatno se pitate zašto sve ovo govorim.«

»Zapravo se pitam kako ste otkrili gdje živim.«

Sandra uspori na zavoj. Pogleda je kad se ponovno nađu na ravnoj cesti. »Ja sam Sandra Wolfe«, odgovori.

Na trenutak zure jedna u drugu. »Hamishova majka«, bespotrebno doda Sandra.

»Ovo je Hamishov pas.« Maggie se okrene prema nepomičnoj životinji. »Naravno. Sjećam se fotografije s njih dvoje. Često je bila korištena dok je trajalo suđenje.«

»Njegov odvjetnički tim je mislio da će pobuditi najviše simpatija. Hamish sa svojim voljenim psom. No ni to nije pomoglo.«

»Zove se Daisy?«

»Moj sin vam je pisao. Četiri puta. Znam da ste vidjeli pisma. Pokazao mi je vaše odgovore.«

»Otkud vam moja adresa?«

Položaj Sandrine brade otkriva tvrdoglavu osobu koja zna da je u krivu, ali koja ne želi odustati. »Netko ju je pronašao za mene. Obećala sam da neću reći tko. Molim vas, ne brinite. Nikad mi ne bilo palo na pamet zadirati u vašu privatnost. Zato sam čekala da porazgovaram s vama na plaži.«

»Moglo bi se reći da je ovo još veće zadiranje. Kod kuće bih mogla zalupiti vrata. Sve što sada mogu učiniti jest čekati da me odvezete kući.«

Stigle su do glavne ceste. Sandra povuče ručnu kočnicu.

»Gđice Rose, moj sin je nevin. On nije ubojica. Poznajem ga.«

Maggie stisne ruke oko tijela. Osjeća bol od hladnoće. »Sigurna sam da vjerujete u to, no mislite li da ijedna majka osuđenog ubojice može reći bilo što drugo? Promet je obično vrlo gust u ovo vrijeme dana. Morate biti oprezni.«

Izašavši na cestu, presijeku put žutom automobilu.

»Bio je sa mnom one noći kad je ubijena Zoe Sykes.« Sandra ignorira ljutiti zvuk trube. »Večerali smo zajedno. Odvezla sam ga kući. Nije je mogao ubiti, pa iz toga slijedi da nije mogao ubiti ni ostale, zar ne? Sve četiri žene ubio je isti muškarac. Ako Hamish nije ubio jednu od njih, nije mogao ubiti ni ostale.«

Ulaze u selo. Manje od pet minuta do Maggieine kuće. »Bojim se da znam vrlo malo o slučaju.«

»Policija mi nije vjerovala. Mislili su da lažem. Restoran nam nije mogao pomoći. Nije bilo kamera. Osoblje se nije sjećalo, ali ja znam da je bio sa mnom. On nije ubio Sykesicu.«

»Porota je bila uvjerena da jest.«

»Jeste li ikad bili u zatvoru, gđice Rose?«

»Da, mnogo puta.«

»Onda znate kakva su to mjesta. Pošteni ljudi, ljudi poput Hamisha ne mogu preživjeti u zatvoru. Smrad i nasilje i beskrajna buka. Nije imao ni trenutka mira otkad je osuđen.«

»Onda je najbolja stvar koju možete učiniti za njega uvijek ga dobro opskrbljivati čepićima za uši.«

Sandra se trzne. »Jučer je izbila tučnjava na njegovu katu. Neprestano ga izazivaju. Svaki dan je u strahu za svoj život.«

»Zašto ja?«

»Molim?«

»Zašto je vašem sinu tako važno da ja preuzmem njegov slučaj? Molim vas, ovdje skrenite desno prema High Streetu.«

»Nisam ja jedina. Postoji mnoštvo ljudi koji podupiru Hamisha. Ljudi koji su čitali o slučaju. Koji znaju da je sud pogriješio. Gđice Rose. Voljela bih da ih upoznate. Imaju web-stranicu. Možete je proguglati.«

»Gđo Wolfe.«

»Sandra, molim vas.«

»Kao što sam napisala vašem sinu, imam previše poslovnih obaveza u dogledno vrijeme. Jednostavno nemam vremena. Prije *puba*, s desne strane. Hvala vam što ste me dovezli kući.«

»Mogu vas odvesti natrag kako biste pokupili svoj auto. Kad se presvučete.«

»Pozvat ću taksi. A sada, ispričajte me što ću biti tako izravna, no ne želim vas ponovno vidjeti kako me čekate na plaži.«

»Čekajte!«

Maggie je već napola izišla iz auta. Okrene se i ugleda kako joj Sandra nešto pruža. Malu, četvrtastu kartonsku kutiju. »Zamolio me da vam ovo predam. Sâm ih izrađuje.«

Maggie odmahne glavom. Na stražnjem sjedalu Daisy otvori oči.

»Molim vas, Maggie, nema ničeg lošeg u tome.«

Maggie uzme žutu kutiju s bijelom vrpcom, zatvori vrata automobila i krene prema svom prilazu. Otvori je tek kad skrene iza ugla i kad je se više ne može vidjeti.

Unutra je cvijet od papira. Latice su bijele, a stabljika i listovi smaragdno zelene boje. Lijep je, savršen.

Osuđeni ubojica poslao joj je ružu.

2.

The Times online izdanje, ponedjeljak, 8. rujna 2014.

KONTROVERZA NA SUDU NA POČETKU WOLFEOVA SUĐENJA

Danas, tijekom prvog dana suđenja u Old Baileyju, optuženi kirurg Hamish Wolfe odbio se izjasniti o optužnici. Stoga će mu se u skladu s engleskim zakonima suditi kao da se izjasnio nevinim.

U tamnosivom odijelu, bijeloj košulji i plavoj kravati, Wolfe je ostavljao dojam da pomno prati sudbeni postupak, no kad su ga zamolili da se izjasni, nastavio je šutjeti premda mu je predsjedavajući sudac, g. Peters, u tri navrata savjetovao da to nije u njegovu interesu.

Do trenutka uhićenja, Wolfe je bio istaknuti onkološki kirurg, jedan od najcjenjenijih mladih liječnika u jugozapadnoj Engleskoj. Bio je aktivan sportaš, igrao je ragbi i hokej, bio iskusen i talentiran penjač po stijenama i u špiljama. Imao je pilotsku dozvolu. Općenito smatran zgodnim muškarcem, bio je blagoslovljen voljenom obitelji i širokim krugom prijatelja. Nedavno je obznanio zaruke sa slavnom manekenkom Claire Cole. Danas je suočen s optužbama za četiri otmice i ubojstva. Bude li osuđen, vrlo vjerojatno će ostatak života provesti u zatvoru.

Zbog nestanka četiriju mladih žena između lipnja 2012. i studenog 2013. godine, avonska i somersetska policija provele su jednu od najvećih policijskih istraga u svojoj povijesti, no detektiv Pete Weston je zahvaljujući sretnoj slučajnosti uhitio Wolfea u prosincu 2013.

Odbijanje izjašnjavanja o krivnji je rijetkost, no optuženi time obično želi pokazati da ne prihvaća autoritet suda. Zanimljivo je da su tri zasebna psihijatrijska izvještaja po nalogu Kraljevskog tužiteljstva bila nepotpuna, što je potaknulo nagađanja da bi Wolfe mogao biti nesposoban za suđenje i izjašnjavanje o krivnji. No detektiv koji ga je uhitio snažno se usprotivio takvom zaključku.

»Kakve besmislice«, komentirao je Weston koji je otad promoviran na mjesto narednika. »Wolfe je savršeno svjestan onoga što se događa i više je nego sposoban izjasniti se o optužnici. Igra se s nama. To je njegov stil.«

Suđenje Kraljevske krune protiv Hamisha Wolfea nastavlja se sutra.

(Maggie Rose: *predmet 004/TT8914 Hamish Wolfe*)